

Bir ABD/ İsrail-İran Savaşına Doğru mu?
2012-11-28 11:15:00

”İran’ın olağanüstü jeopolitik önemi nedeniyle, zaman içinde çeşitli Batı ülkelerinin bir dizi kötü davranışına hedef olduğunu kabul etmemizin önem taşıdığı kanısındayım. Ve ben bazan sizlere, ‘bakın, benim ülkemin ya da benim kültürümün ya da bugün bizim bağlaştığımız olan başkalarının 50 ya da 60 ya da 100 ya da 150 yıl önce yaptıklarına kızmakta haklısınız’ dememizin çok önemli olduğunu düşünüyorum.”

”

” ABD Devlet Başkanı Bill Clinton, 12 Nisan 1999

”

” “Bu, beş yıl içinde nasıl yedi ülkeyi halledeceğimizi betimleyen andıç; Irak’la başlayacak, sonra Suriye, Lübnan, Libya, Somali ve Sudan’la devam edecek, en son İran’la işi bitireceğiz.”

”

” Pentagon’da görevli bir Amerikan generalinin emekli orgeneral ve NATO eski komutanı Wesley Clarke’a 2001 yılı sonlarında söylediklerinden

”

”

”

” Bir Suikast Girişimi !

”

”

”

” İran’a yönelik yalan propaganda kampanyası ve saldırı tehditleri son haftalarda yeniden hız kazandı. Bu kez perde, uydurma olduğu her halinden belli bir suikast girişimi haberiyle açıldı. 11 Ekim’de ABD “Adalet” Bakanı ellerinde İran’ın, Suudi Arabistan’ın Washington elçisi Adil el-Cübeyr’i öldürmeyi tasarladığını gösteren kanıtlar olduğunu ileri sürdü. Bu sava göre, İran İslâm Devrimi Muhafızları’na bağlı Kudüs Gücü’nde görevli bir subay ve onunla işbirliği yapan Mansur Erbabsiyar adlı İran kökenli ABD yurttaşı bir kullanılmış araba satıcısı bu eylemi, 1.5 milyon dolar ödeyecekleri Zetas adlı Meksika uyuşturucu karteline yaptıracaklardı. ABD yetkililerine göre Erbabsiyar bu iş için, aslında ABD’ndeki DEA (=Uyuşturucuyla Savaşım Ajansı) hesabına çalışan bir Zetas üyesiyle bağlantı kurmuş ve suikast plânı da böylelikle açığa çıkmıştı!

”

”

”

■ ■ Özellikle 2004'ten bu yana İran'ı hedef tahtasına oturtmuş olan ABD ve ortakları, hiçbir kanıta dayanmayan bu gülünç savların ardından bir kez daha tehditler savurmaya başladılar. 12 Ekim'de ABD Dışışleri Bakanı Hillary Clinton bu olayın İran'ın "uluslararası barış ve güvenliğe tehdit" oluşturduğunu gösterdiğini söylerken, 13 Ekim'de ABD Başkanı Obama, "tehlikeli ve fütursuz" bir biçimde hareket eden İran'ın "bu davranışının bedelini ödemesi gerektiğini" söyledi ve "hiçbir seçeneği masadan kaldırmadıklarını" söyleyerek İran'ı savaşıla tehdit etti. Britanya Dışışleri Bakanı William Hague ise 13 Ekim'de yaptığı açıklamada, Obama kliğinin savlarını hemen destekledi ve bu sözümuna suikast plânının, "İran'ın, kendi sınırları dışında terörizmi desteklemesinde önemli bir tırmanma oluşturduğunu gösterdiğini" söyledi.

■

■ ■

■

■ ■ ABD'nde yaşayanlar da içinde olmak üzere hiçbir ciddi ve objektif istihbarat uzmanı iler tutar bir yanı olmayan ve her tarafından dökülen bu senaryoyu inandırıcı bulmadı. Washington'daki aptallar bir kez daha kendi kendilerini rezil etmişlerdi. İran ve Kudüs Gücünün asla böylesine ilkel ve amatör bir eylem düzenlemeyeceği ve Meksikalı uyuşturucu kartellerinin şimdiye kadar ABD sınırları içinde bir siyasal suikaste karışmamış oldukları ortadaydı. Daha da önemlisi, Almanya ile Fransa'nın da arkasından sürüklendiği ABD-İsrail-Britanya şer ekseninin yıllardır, hattâ onyıllardır Tahran'ı izole etmek ve ona saldırmak için bahaneler yaratmaya çalıştıklarını bilen ve dış politikada atacağı adımları bir satranç ustası titizliğiyle ölçüp biçen İran'ın, Suudilerin Washington'daki elçisini öldürmek türünden aptalca ve provokatif bir eylem yapmayacağı ortadaydı. Tam tersine böylesi bir eylem saldırgan güçlere, arayıp da bulamadıkları bir fırsat sunmuş olurdu. Şunu da eklemek gerek: Suudî Arabistan'ı cezalandırmak istemesi halinde İran Adil el-Cübeyr gibi önemsiz bir isim yerine daha/ çok daha önemli bir hedef seçer ve bu eylemi asla ABD'nde ya da Batı Avrupa'da değil, Ortadoğu bölgesinde yapardı. Böylesi hem çok daha kolay ve rahat ve hem de siyasal bakımdan çok daha az riskli olurdu. Kaldı ki bu da, gerçeklikle pek ilgisi olmayan bir varsayım. Son yılların ve onyılların tarihsel deneyimi, -bazı Kürt liderlere karşı yaptığı- bir kaç istisnaî eylem dışında Tahran rejiminin yurtdışında bu türden eylemlere asla başvurmadığını göstermektedir.

■

■ ■

■

■ ■ Öte yandan, Suudî Arabistan'ın kendisine karşı bilinen -ve Wikileaks belgelerinin bir kez daha kanıtladığı- düşmanca tutumuna (1) ve 2010'da Yemen'de ve 2011'de Bahreyn'deki Şii ağırlıklı kitle muhalefetini asker göndererek bastırmasına ve Suriye'de, İran'ın bağlaışığı olan Şam rejimine karşıt grupları desteklemesine rağmen Tahran'ın gerek Riyad'la ve gerekse diğer Körfez monarşileriyle ilişkilerini düzeltmek için çaba harcadığı da bilinen bir olgu. İran'ı suikast ve terörizmle suçlayan ABD ile İsrail'in bu alandaki sicillerinin ise son

derece kirli olduğu, her iki haydut devletin de sistemli bir biçimde bu türden eylemlere başvurdukları bilinmektedir. Irak'ta, Afganistan'da, Pakistan'da, İran'da, Somali'de, Yemen'de vb. suikastlarla, uzaktan kumandalı füzelerle, insansız hava araçlarıyla, hava bombardımanlarıyla ve gece baskınları sırasında yaşamına kıyılan sayısız insan bunun sessiz ve yadsınamaz kanıtlarıdır. Sözümona anayasa hukuku profesörü ABD başkanının bunu -Enver el-Evlaki ve 16 yaşındaki oğlu olayında olduğu gibi- “terörist” olduğundan kuşku duyulan ABD yurttaşlarını, haklarında herhangi bir iddianame bile hazırlamaksızın yargısız olarak infaz etmeye kadar götürdüğü biliniyor. Öte yandan Amerikan neo-faşistlerinin, İran-karşıtı bir hava yaratmak için el-Cübeyr'e suikast girişimi gibi ilkel, düzeysiz ve hiçbir inandırıcılığı olmayan senaryolar üretmeye cesaret edebilmesi, emperyalist burjuvazinin barış hareketini etkisizleştirmeyi ve başta ABD halkı gelmek üzere dünya halklarının akıl yürütme ve tepki verme kapasitesini önemli ölçüde iğdiş etmeyi başarabildiğini gösteriyor.

”

” ”

”

” ” Burada öncelikle, ABD ve İsrail'in savlarının tersine İran'ın (ve Suriye'nin), Hizbullah, HAMAS ve İslâmî Cihad gibi esas itibarıyla işgale ve Siyonist teröre karşı savaşıyan ve ulusal kurtuluşçu bir nitelik taşıyan örgütlere sunduğu desteğin asla “teröre destek” olarak nitelenemeyeceğinin altını çizmek gerekir. İşgale karşı direnmek değil ama, işgalin KENDİSİ “terör” sözcüğü ve kavramıyla yakından ilişkilendirilebilir. Aynı biçimde, İran'ı ve kendi diktasına boyun eğmeyen diğer ülkeleri “terörü desteklemek”le suçlamayı ve devrimci ve ulusal kurtuluşçu örgütleri “terörist” olarak nitelemeyi âdet edinmiş olan ABD ve İsrail'in kendilerinin, doğrudan ya da dolaylı bir biçimde Tahran'a karşı bir dizi terör eylemleri gerçekleştirdiğinin altını çizmek gerekir. Yakın tarihten bir kaç örnek üzerinde duralım: ABD ve İsrail, bugüne kadar adı ABD'nin “terör örgütleri” listesinde bulunan, yani kendilerinin resmen “terörist” saydıkları Halkın Mücahitleri'nin İran içinde çeşitli suikast ve sabotaj eylemlerini aktif olarak desteklemektedirler. İran'da son yıllarda, nükleer teknoloji alanında uzman olan bir dizi bilim adamı -çok büyük olasılıkla- ABD ve İsrail istihbarat servisleri ve/ ya da onlarla işbirliği halinde çalışan Halkın Mücahitleri'nin terör saldırıları sonucunda öldürülmüşlerdir.

”

” ”

”

” ” ABD'nin ve/ ya da İsrail'in, İran Belucistanı'nda Cundullah'ı ve İran Kürdistanı'nda PJAK'ni desteklediği biliniyor. Ünlü araştırmacı gazeteci Seymour Hersh daha 19 Ocak 2005'te New Yorker'da, ABD Özel Kuvvetleri ile CIA'nın 2004 yılının ortalarından başlayarak İran topraklarında keşif ve istihbarat çalışması yürüttüğünü ve yer yer sabotajlar gerçekleştirdiğini yazmıştı. Hersh ABD'nin, resmen terörist bir örgüt saydığı Halkın Mücahitleri'nin İran topraklarında giriştiği sabotaj ve suikast eylemlerine destek verdiğini ve

bu arada pilotsuz uçaklarını İran hava sahasına soktuğunu da belirtiyordu. ABD'nin İran'a ilişkin savaş ve destabilizasyon plânları; Güneybatı İran'da, nüfusunun çoğu Şii Araplardan oluşan Huzistan eyaletinde istikrarsızlık yaratmayı da içeriyor. İran'ın petrol yataklarının ve rafinerilerinin büyük çoğunluğunun bulunduğu Huzistan bölgesinde, zaman zaman bombalama eylemleri gerçekleştiren El Ahvaz Demokratik Halk Cephesi adlı bir örgütün, bölgenin İran'dan ayrılması amacıyla faaliyet gösterdiği biliniyor. Bütün bunlara ABD'nin İran Azerbaycanı'nda ayrılıkçı eğilimleri güçlendirmek için propaganda çalışması yapmasını ve 1979 devriminden sonra ABD'ne sığınmış olan gerici-monarşist güçlerle ilişki içinde olmasını ekleyebiliriz. Tutarlı demokrat ve enternasyonalistler İran burjuvazisi ve rejimi tarafından ezilen ulus ve milliyetlerin haklı taleplerini desteklerler; ancak onların kendi davalarını, dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalizmi ve ortaklarının savaş, yıkım ve terör plânlarıyla uyumlu bir biçimde yürütme çabalarını reddeder ve kınarlar.

»

» »

»

» »

»

» » Önlemler, tehditler ve tepkiler

»

» »

»

» » Bu uydurma suikast savının çürütülmesi, savaş kışkırtıcılarını durdurmayacaktı ve durdurmadı da. Bu savı; İran'ı savaşla tehdit etme ve korkutma amaçlı açıklamalar, İran'ın nükleer silâh yapmakta olduğu yolunda yoğun bir dezenformasyon çalışması, yeni yaptırım girişimleri ve savaş hazırlıkları izledi. Bunları kabaca şöyle sıralayabiliriz:

»

» » 2 Kasım: İsrail İran'ı vurabilecek ve nükleer başlık taşıyan yeni bir füzeyi denedi.

»

» » 2 Kasım: Britanya "Savunma" Bakanının İsrail'i ziyaretinin ardından İsrail "Savunma" Bakanı Ehud Barak da Londra'ya gitti.

»

» » 2 Kasım: Britanya yetkilileri, ABD'nin İran'a yönelik bir saldırısını desteklemek amacıyla, beklenmedik durum plânlaması başlattıklarını söylediler.

»

» » 3 Kasım: İtalya, Almanya ve İsrail hava kuvvetleri İtalya'daki bir NATO üsünde uzun menzilli saldırı içerikli bir ortak askerî tatbikat yaptılar.

»

» » 3 Kasım: İsrail'de, Telaviv'i hedef alabilecek bir roket saldırısına karşı sivillerin bölgeden boşaltılması tatbikatı yapıldı.

»

■ ■ 3 Kasım: İran'ın dinsel lideri Ayetullah Ali Hameney, "elimizde ABD hükümetinin İran'daki ve bölgedeki terörist saldırılardan sorumlu olduğunu gösteren 100 adet yadsınması olanaksız kanıt var" dedi.

■

■ ■ 4 Kasım: Basında Başbakan Netanyahu, "Savunma" Bakanı Barak ve Dışışleri Bakanı Lieberman'ın diğer kabine üyelerini, İran'a yapılacak bir "önleyici saldırı" için ikna etmeye çalıştıkları yolunda haberler yer aldı.

■

■ ■ 4 Kasım: Cannes'da yapılan G-20 toplantısında konuşan Fransa Devlet Başkanı Sarkozy İran'ın nükleer programını kınadı ve İsrail'in yanında olduğunu söyledi.

■

■ ■ 6 Kasım: İsrail Cumhurbaşkanı Perez İran'ın nükleer tesislerine karşı bir İsrail saldırısı olasılığının arttığını söyledi.

■

■ ■ 7 Kasım: Rusya Dışışleri Bakanı Lavrov, İran'a karşı girişilebilecek bir saldırının "beklenmedik sonuçlara yol açabilecek vahim bir hata" olacağını söyledi.

■

■ ■ 8 Kasım: Çinli yetkililer İran'ın nükleer programını durdurmak için zora başvurulmasına karşı olduklarını söylediler.

■

■ ■ 8 Kasım: İsrail, İran'a karşı daha sert yaptırımların kabul edilmesi olasılığının düşük olduğunu ve bu ülkeye saldırmak için ABD'nin onayına gereksinim duymadığını bildirdi.

■

■ ■ 8 Kasım: Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'nın (=IAEA), ABD ve ortaklarının yönlendirmesiyle yayımlanan raporunda İran'ın nükleer silâh yapmaya çalıştığı yolunda güçlü kuşku bulunduğu ileri sürüldü.

■

■ ■ 8 Kasım: İran Devlet Başkanı Mahmut Ahmedinecad, IAEA Direktörü Yukiya Amano'nun ABD'nin bir piyonu olduğunu söyledi.

■

■ ■ 9 Kasım: Raporun ardından Fransa, BM "Güvenlik" Konseyi'nin toplanmasını ve İran'a karşı çok sert yaptırımlar için karar almasını önerdi. Almanya ve Britanya dışışleri bakanları Fransa'nın önerisini desteklediler.

■

■ ■ 9 Kasım: Rusya, "İran'da bir rejim değişikliğinin aracı" olarak görüleceğini söylediği ek yaptırımlara karşı çıktı.

■

■ ■ 9 Kasım: İran Devlet Başkanı M. Ahmedinecad nükleer programlarından bir adım bile geri adım atmayacaklarını söyledi.

■

■ ■ 10 Kasım: Çin, Rusya'nın yaklaşımını desteklediğini açıkladı.

■

■ ■ 10 Kasım: Avrupalı diplomatlar, Avrupa başkentlerinde İran'a karşı yeni yaptırımlar üzerine tartışmaların sürdüğünü ve bunların 1 Aralık'a kadar son biçimini alacağını söylediler.

■

■ ■ 10 Kasım: ABD "Savunma" Bakanı Leon Panetta, İran'a yapılacak bir Amerikan saldırısının beklenmedik sonuçlar vereceğini söyledi.

■

■ ■ 11 Kasım: Hizbullah lideri Hasan Nasrullah Şehitler Günü'nde yaptığı konuşmada İsrail'in İran'a (ve Suriye'ye) saldırması halinde savaşın tüm bölgeye yayılacağı uyarısında bulundu.

■

■ ■ 12 Kasım: ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton İran'ın, UAEA'nın raporuna bir kaç gün içinde karşılık vermesi gerektiğini söyledi.

■

■ ■ 13 Kasım: İsrail Başbakanı Netanyahu, son UAEA raporunun İran'ın nükleer çalışmalarını bütün boyutlarıyla yansıtmadığını söyledi.

■

■ ■ 14 Kasım: UAEA'nın eski direktörlerinden Hans Blix, bir ülkenin nükleer programının zorla engellenemeyeceğini ve İran'a yapılacak bir saldırının Ortadoğu'da büyük bir askerî çatışmaya yol açacağını söyledi.

■

■ ■ 15 Kasım: Fransa Dışişleri Bakanı Alain Juppe, Brüksel'de yapılan Avrupa Konseyi toplantısının ardından, İran'a yapılacak bir saldırının durumu daha da kötüleştireceğini söyledi.

■

■ ■ 15 Kasım: Küba eski devlet başkanı Fidel Castro, İran'a yapılacak bir saldırının dünyayı bir nükleer savaşın eşiğine getirebileceğini söyledi.

■

■ ■ 16 Kasım: ABD ve Bahreyn savaş gemileri Basra Körfezinde bir askerî tatbikat yaptılar.

■

■ ■ 16 Kasım: Arap Birliği, Suriye'nin örgüte üyeliğini askıya aldı.

■

■ ■ 17 Kasım: ABD "Savunma" Bakanı Leon Panetta, İran'a yapılacak bir saldırının hem ABD ekonomisi ve hem de dünya ekonomisine önemli zarar vereceğini söyledi.

■

■ ■ 18 Kasım: Rusya ABD'nin Afganistan'da büyük askerî üsler kurmasına karşı olduğunu açıkladı.

■

■ ■ 18 Kasım: BM Genel Kurulu, Washington’da bir Suudi diplomatının öldürülmesi girişiminden ötürü İran’ı kınayan bir karar aldı.

■

■ ■ 19 Kasım: İsrail “Savunma” Bakanı Ehud Barak, İran’ın nükleer programının bir yıl içinde geri döndürülemez bir noktaya geleceğini söyledi.

■

■ ■ 19 Kasım: Rusya, olası bir NATO müdahalesine karşı Suriye’ye savaş gemileri yolladı.

■

■ ■

■

■ ■ Bu arada, çoktandır “kendi” devlet aygıtlarının doğrudan uzantısı haline gelmiş ve bir yalan makinasına dönüşmüş olan -ve buna rağmen bizim liberallerimizin “gözde”si olmaya devam eden- Batı tekelci medyasının, UAEA raporunun yayımlanmasından önce ve sonra, yeni bir savaş çıkarmak için âdeta fazla mesai yaptığını, İran’ı hedef tahtasına oturtma ve savaş davullarını çalma “görev”ini fazlasıyla yerine getirdiğini söylemeye bile gerek yok.

■

■ ■

■

■ ■

■

■ ■ İran’ın “nükleer ihtirasları”

■

■ ■

■

■ ■ Bu yaptırım tehditleri ve savaş hazırlıklarının ardında Washington, Telaviv, Brüksel ve Riyad’daki savaş kışkırtıcılarının İsrail’in Ortadoğu bölgesinde nükleer silâh tekeli yitirmesinden, İran’ın bölgedeki nüfuzunun artmasından ve bunun bölge halklarının emperyalist-Siyonist saldırganlara ve onların yerli uşaklarına karşı savaşımı için olanaklar sunmasından duydukları kaygı ve korkunun yattığı biliniyor. Bu kaygı ve korku İran’ın, en azından Irak’ın Mart 2003’de ABD ve ortakları tarafından işgal edilmesinden bu yana “baş tehdit” olarak nitelenmesine yol açmıştır. ABD, İsrail ve ortakları, İran rejimini teslim almak ya da onu kukla bir rejimle değiştirmek amacıyla Tahran’a karşı âdeta kesintisiz bir siyasal-ekonomik-askerî basınç uygulamış, İran içinde ayrılıkçı ve terörist grupları desteklemiş, bu ülkeye uyguladıkları ekonomik yaptırımların kapsamını giderek genişletmiş, askerî manevralar yapmak suretiyle İran’a gözdağı vermeye girişmiş, onu komşularından ve bölgedeki bağlaşıklarından izole etmeye çalışmışlardır vb. Bu basınç görünüşte, uluslararası anlaşmaları çiğnemek suretiyle nükleer silâh yapmaya çalıştığı ileri sürülen İran’ı bu amacından caydırmak için uygulanmaktadır. Ancak, nükleer silâhlara sahip olduğu bilinen ve Nükleer Silâhların Yayılmasını Önleme Anlaşmasını (=NPT) imzalamamış ve nükleer tesislerini UAEA uzmanlarına hiçbir zaman açmamış olan İsrail’den (ve Hindistan ve

Pakistan'dan) farklı olarak İran'ın barışçı nükleer çalışmaları tamamen yasal bir nitelik taşımaktadır. Ayrıca, kendi isteğiyle NPT'ni imzalamış ve gene yapmakla yükümlü olmamasına rağmen Ek Protokolleri kabul etmiş olan İran'ın barışçı nükleer çalışmaları yıllardır UAEA uzmanları tarafından çok sıkı bir biçimde denetlenmektedir. (İran'ın nükleer çalışmaları, UAEA'nın yasal denetimleri dışında ABD ve İsrail'in en son teknolojik olanaklarla yürüttüğü yasadışı denetim ve araştırmalarının da konusudur.) Bu uzmanlar, ABD ve ortaklarının yoğun baskısına rağmen şimdiye kadar kuşkulu herhangi bir duruma rastlamamışlardır. Şunu da belirtmek gerek: ABD'ndeki 16 istihbarat örgütünün Aralık 2007'de yayımladıkları ortak istihbarat değerlendirmesi, İran'ın nükleer silâh yapmaya çalıştığını gösteren herhangi bir kanıtı rastlanmadığı yönündeydi. Seymour Hersh'e göre Şubat 2011'de hazırlanan, ancak detayları kamuoyuna açıklanmayan 2011 yılı ulusal istihbarat tahmini 2007 yılı tahminini doğrulamıştı. (2) Ulusal istihbarat tahminlerini hazırlayan Ulusal İstihbarat Direktörü Tuğgeneral James Clapper ise Mart 2011'de Senato Silâhlı Kuvvetler Komitesi önünde yaptığı bir açıklamada, İran'ın -2003'de son verdiği- nükleer silâh yapma çalışmasını yeniden başlatmadığını söylemişti.

■

■ ■ Zaten, en azılı ve fanatik düşmanları bile Tahran'ın elinde nükleer silâh olmadığını kabul etmekte ve ancak hiçbir kanıt ileri sürmeksizin İran'ın barışçı nükleer çalışma görüntüsü altında nükleer silâh yapmaya hazırlandığını ya da ileride yapabileceğini ileri sürebilmektedirler. Burada tamamen çıplak bir çifte standart olduğu da açıktır. Onlara göre, dünyayı kana bulayan ve binlerce nükleer silâha sahip olan ABD, diğer emperyalistler ve Siyonist İsrail nükleer silâh sahibi olma, hattâ bazı durumlarda bunları kullanma hakkına sahiptir; ancak İran gibi duruşu dünyanın efendilerini bir ölçüde rahatsız eden ülkeler asla nükleer silâh sahibi olmamalı, hattâ nükleer teknolojinin barışçı amaçlarla kullanımı alanında da ciddi bir gelişme kaydetmemeliler. (3) Öte yandan, yakın tarihinde hiçbir ülkeye saldırmamış, tam tersine ABD, İsrail ve ortaklarının dolaylı ve dolaysız saldırılarına hedef olmuş ve olmakta olan İran'ın varsayalım ki yapmış olabileceği ya da önümüzdeki dönemde yapabileceği bir-iki nükleer silâhın, yüzyüze bulunduğu devasa koalisyon karşısında çok fazla bir anlam taşımayacağı da bellidir. Ekim 2005'de kaleme aldığım bir yazıda bu konuda şunları söylemiştim:

■

■ ■ “Kaldı ki, karşılarındaki güçlerin, -ABD, İsrail, Britanya vb.- binlerce ve binlerce nükleer başlığa ve çok daha güçlü hava, deniz ve kara kuvvetlerine sahip olduğu hesaba katıldığında, İran ya da Kuzey Kore gibi bir ülkenin bir kaç adet nükleer silâha sahip olması neyi değiştirebilirdi ki? Zaten ekonomik güçlüklerle ve ülke içindeki sorunlar ve hoşnutsuzluklarla boğuşmakta olan bu ülkelerin, son derece sınırlı güçleriyle ABD'ne ya da ortaklarına saldırabileceklerini ya da onlar için tehdit oluşturabileceklerini ileri sürebilmek demagojinin doruğu değilse nedir? Hangi ülke yöneticisi, ABD'nin konvansiyonel ve nükleer silâhlarla yapacağı korkunç misillemeyi göze alarak bu ülkeye saldırmaya kalkışabilir? Hele, sürekli olarak sömürgeci ve emperyalist müdahale ve işgallerin hedefi olmuş olan bu

Ülkelerin başka ülkelere karşı saldırgan bir politika izlediklerini gösterecek tarihsel verilerin olmadığı, tam tersine ABD ve Batı Avrupa başta gelmek üzere sömürgeci/ emperyalist ülkelerin tüm tarihlerinin detaya geri ve bağımlı ülkelere saldırı, onları teslim alma ve onların zenginliklerini yağımalama tarihi olduğı gözönüne alındığında.” (“Hedef lke İran: nc Dünya Savaşının Ayak Sesleri”)

”

” ”

”

” ” UAEA’nın son raporu

”

” ”

”

” ” Aslına bakılacak olursa UAEA’nın, Aralık 2009’da göreve getirilen ABD-kuklası Japon direktrnn gözetimi altında hazırlanan ve 8 Kasım’da yayımlanan raporu da İran’ın bir nükleer silâh yapmakta olduğunu ileri srememekte, sadece bazı kuşkulardan, şüphelerden ve belirsizliklerden söz etmekle yetinmekte ve böylelikle Ajans’ın inanılrlılığına gölge düşürmektedir. (4) Savaş sulusı ABD, İsrail ve benzer devletlerin istihbarat örgütlerinin Ajans’a gönderdiği “veri”ler temel alınmak suretiyle oluşturulan bu rapor, tüm zorlamalarına rağmen İran’ı nükleer silâh yapmaya çalışmakla sulayamamakta, sadece bu yönde güçlü bir olasılığın bulunduğunu (!) ileri sürmektedir. zerinde bunca gürültü koparılan son UAEA raporu sonuçta aynen şunu söylemekte, daha doğrusu itiraf etmektedir:

”

” ”

”

” ” “UAEA İran’ın, Güvenlik Anlaşması erevesindeki nükleer tesislerinde ve nükleer materyalin kullanıldığı deklare edilmiş diğer mekanlarında bulunan ve bildirilmiş olan nükleer materyalinin başka amaçlarla kullanılmadığını doğrulamaya devam etmekteyse de, İran’ın, Ek Protokol’un yerine getirilmesi konusu da içinde olmak üzere, (bazı konularda- G. A.) gereken işbirliğini yapmaması nedeniyle UAEA bu ülkenin bildirilmemiş nükleer materyali ve çalışmaları hakkında inandırıcı güvence sunamamakta ve dolayısıyla İran’ın elindeki tüm nükleer materyalin barışçı çalışmalarda kullanıldığı sonucuna varamamaktadır.” (UAEA’nın son raporundan aktaran Justin Raimondo, “İran: Five Minutes to Zero Hour”/ “İran: Saat sıfıra beş dakika kala”, 9 Kasım 2011) Yani emperyalist-Siyonist koalisyonun faşist mantığını izleyen “nl” rapor UAEA’nın, İran’ın her tarafını bir sömürge valisi gibi denetleme olanağına sahip olmadığı için bu ülkenin elinde nükleer silâh yapmaya elverişli materyal olup olmadığını saptayamadığını söylemekte, ama Tahran’ın “elindeki tüm nükleer materyalin barışçı çalışmalarda kullanıldığı sonucuna” da varamadığı için İran’ın “suçsuz olduğunu kanıtlamasını” talep etmekte, hukukta “masumiyet karinesi” dediğimiz ilkenin ırzına geçmektedir. Aynı konuyu ele alan Seymour Hersh, daha önce UAEA direktörlüğü yapmış ve ABD Enerji Bakanlığı’nın nükleer silâhlar programında 30 yıldan fazla bir süre çalışmış

olan Robert Kelley'nin tanıklığına başvuruyor. Hersh şöyle diyor:

”

” “(Kelley- G. A.) bana UAEA raporunda çok az yeni bilgi bulabildiğini söyledi. O, yüzlerce sayfa tutan materyalin tek bir kaynaktan, UAEA'na bir Batılı istihbarat ajansının verdiği ileri sürülen ve kaynağı bilinmeyen bir dizüstü bilgisayardan alınmış gözüküğünü belirtti.” (Seymour M. Hersh, “Iran and the IAEA”/ “İran ve UAEA”, 18 Kasım 2011) Hersh'e göre Kelley bu materyallerin “eski haber” olduğunu ve pek çok gazeteci tarafından bilindiğini de söylemişti.

”

” ”

”

” ”

”

” ” Saldırgan ve kurban

”

” ” Bu son yalan, yaygara ve tehditler; ABD, İsrail ve ortaklarının İran'a karşı onyıllardır sürdürdükleri saldırı kampanyasının son perdesinden başka bir şey değildir. Kendileri saldırgan oldukları hâlde kurbanlarını saldırgan olarak göstermeye çalışan ve kurban rolüne soyunan bu güçlerin İran-karşıtı politikalarının geçmişini 1953'e kadar uzatabiliriz. Anımsanacağı üzere ABD ve Britanya istihbarat örgütleri bu tarihte seçime işbaşına gelmiş olan Başbakan Musaddık'ı bir darbeye devirmiş ve yerine Şah Rıza Pehlevi'yi geçirmişlerdi. 1953'den 1979'a kadar İran halklarını vahşet ve zorbalıkla yöneten ABD-İsrail destekli faşist yönetimin bu tarihte bir halk ayaklanması sonucu devrilmesinden bu yana Washington'daki savaş suçluları İran'ı izole etmek ve Tahran'da ABD ile “iyi ilişkiler” içinde olacak bir rejim kurmak için çok çaba harcadılar. Bu yüzdendir ki ABD ve ortakları 22 Eylül 1980'de, -yıllar sonra bir kenara atacakları- Saddam Hüseyin kliğini İran'a saldırmaya teşvik ettiler. 1980-88 yılları arasında süren bu savaş her iki ülkede yüzbinlerce insanın ölümüne, milyonlarca insanın yaralanmasına ve sakat kalmasına ve başta Batı İran olmak üzere her iki ülkenin de önemli ölçüde harap olmasına yol açtı. Bu tarihten sonra esas dikkatini Irak'ın zayıflatılması ve çökertilmesine yönelten, ancak İran'a karşı ekonomik yaptırımlar uygulamayı da ihmal etmeyen ABD Mart 2003'de Irak'ı işgal etmesinin ardından İran'ı hedef aldı. (5) 11 Eylül 2001 saldırılarından sonra ülkesini neo-faşist bir saldırı rotasına oturtan ABD Başkanı G. W. Bush, 29 Ocak 2002'de yaptığı konuşmada İran'ı Irak ve Kuzey Kore ile birlikte bir “şer eksen” oluşturmakla, komşuları, Avrupa ve ABD için bir “tehdit” olmakla ve nükleer silâhlar edinmeye çalışmakla suçlamıştı. Bunda İsrail'in siyasal tercihleri ve tehdit algılamaları son derece önemli bir rol oynuyordu. Örneğin ABD'nin Irak'ı işgalinden bir yıldan fazla bir süre önce, yani 5 Şubat 2002'de Londra'da yayımlanan The Times, dönemin İsrail Başbakanı Ariel Şaron'un “İran'ın dünya terörünün merkezi” olduğunu ve “İrak'taki çatışma sona erer ermez onun, (yani Şaron'un- G. A.) İran'ın ‘iş bitirilmesi gerekenler’ listesinin başına konması için çaba harcayacağını. . . Onun, İran'ın

‘dünyadaki bütün terörün ardındaki güç’ olduğunu ve İsrail için doğrudan bir tehdit oluşturduğunu” belirttiğini yazmıştı.

■

■ ■ Neden bugün?

■

■ ■ Şu kesin: ABD-İsrail-Britanya neo-faşist şer ekseninin İran’ı ÖTEDEN BERİ hedef almasının esas nedeni, İran’ın olmayan nükleer silâhlarından ya da nükleer silâh kapasitesinden ya da bu ülkenin İsrail de içinde olmak üzere komşu ülkelere saldırması olasılığından duyulan korku değildir; bunun nedeni İran’ın emperyalist-Siyonist plânların yaşama geçirilmesinin önünde bir engel olması, Filistin ve Lübnan direnişine destek vermesi, Suriye ile stratejik bir bağlaşma halinde olması ve emperyalist Batı’nın iştahını kabartan petrol ve doğal gaz kaynaklarına sahip olmasıdır. İsrail hükümetini, kendisinden önceki G. W. Bush kliğinin rotasını izleyen Barack Obama kliğini ve muhalefetteki Cumhuriyetçi Parti’nin “çılğın” isimlerini BUGÜN bir kez daha savaş yaygaraları koparmaya ve Batı Avrupa emperyalistlerini de onları desteklemeye iten faktörleri ise şöyle özetleyebiliriz:

■

■ ■ 1) ABD’nin Irak’tan askerlerini çekmekte ve Afganistan’da, başını Taliban’ın çektiği gerilla savaşı karşısında bir yenilgiye sürüklenmekte olduğu bir dönemde görünüşü kurtarma ve sözümona psikolojik üstünlüğünü yitirmeme,

■

■ ■ 2) İslâm dünyasını sallamakta olan siyasal-toplumsal depremin, petrol/ doğal gaz zengini Suudî Arabistan’ın ve diğer Körfez monarşilerinin konumlarını etkilemesini engelleme ve bu amaçla elele Şii-Sünnî gerilimini kışkırtma,

■

■ ■ 3) ABD’nde süregelen ekonomik kriz ortamında “Wall Street’i işgal et!” eylemlerinin yaygınlaşmasının da bir göstergesi olduğu kitlesel hoşnutsuzluğu, dikkatleri “dış düşmana” çekmek ve şovenizmi kışkırtmak suretiyle giderme ve yolundan saptırma,

■

■ ■ 4) Yunanistan ve İtalya gibi bazı üyeleri şimdiden resmen iflâs etmiş olan ve artık varlığını sürdürüp sürdüremeyeceği tartışılmakta olan Avrupa Birliği’nde ekonomik krizin yaygınlaşmasına bağlı olarak büyüyen kitlesel hoşnutsuzluk ve eylemlerin önüne geçme ve “siyasal istikrar”ı ve düzeni koruma,

■

■ ■ 5) İsrail’de patlak veren ve yüzbinlerce kişinin katıldığı kitlesel protesto eylemlerini “İran tehdidi”, “dış tehlike” yaygaralarıyla durdurma,

■

■ ■ 6) Bölgede ABD saldırganlığının önünde önemli bir set oluşturan İran’ı denetim altına almak ve bu ülkenin zengin enerji kaynaklarına el koymak suretiyle yükselen Çin ve Rusya gibi emperyalist güçlere karşı daha avantajlı bir konum elde etme,

■

7) ABD Başkanı Barack Obama'nın 2012'de yapılacak devlet başkanlığı seçimlerine Cumhuriyetçi rakiplerinin karşısına, İsrail'in ve ABD'ndeki güçlü Siyonist lobilerin desteğini alarak girme hesabı.

8

8

8

8

8

8 Barış hareketinin konumu

8

8

8

Ne yazık ki, tarihi yapması gereken kitleler –yeterince- ortalıkta değiller. Bu da, dünyayı bir nükleer savaşa bile sürükleyebilecek olan emperyalist-Siyonist saldırganların işlerini kolaylaştırıyor. 2002 sonlarında ABD ve ortakları, bir dizi yalan eşliğinde Irak'ı hedef almış, Saddam Hüseyin kliğini devirerek Irak'a demokrasi getireceklerinin yaygarasını yapmışlardı. O günlerde sokaklara dökülen barış hareketi belki Cengiz Han'ın sürülerinin günümüzdeki karşılığı olan ABD saldırganlarını durduramamıştı; ama bu hareket ezilen ve sömürülen kitlelerin siyasal bilincinde bir sıçrama yaratmıştı. Ne yazık ki, yönetici kadroları burjuva-demokratik önyargılarla sakatlanmış olan barış hareketi bu momentumu sürdüremedi; savaşı başlatmak için kullanılan yalanların açığa çıkması, yüzbinlerce insanın ölümü, milyonlarca insanın yaralanması ve sakatlanması, milyonlarca insanın yerini yurdunu yitirmesi, Irak'ın doğal ve tarihsel zenginliğinin ve altyapısının yerle bir edilmesi vb., bu hareketin bir kıs uykusuna yatmasını önleyemedi. Dahası, tekeli ve görsel medyanın yardımıyla sistemli bir dezenformasyon ve beyin yıkama etkinliği sürdüren neo-faşist ABD emperyalizmi ve ortakları, sadece "kendi" halklarına değil, bölge halklarına da Irak'ta, Afganistan'da, Libya'da, Somali'de vb. yaşanmış ve yaşanmakta olan korkunç trajedileri unutturmayı hemen hemen başardı. Bu duyarsızlık, sessizlik ve unutkanlık, Suriye ve İran ile komşu olması ve dahası yöneticileri ülkeyi, Suriye ve İran'a karşı emperyalist-Siyonist cepheye konuşturmuş olan Türkiye'nin ilerici, demokrat ve barış yanlısı güçleri ve işçi sınıfı sözkonusu olduğunda daha da vahim ve utanç verici bir nitelik kazanmaktadır. Türk burjuva devletinin ABD-İsrail-Britanya şer ekseninin peşinde sürüklenmesi onanamaz; ama anlaşılabilir. Ne var ki aynı şeyi, Türkiye'nin ilerici, demokrat ve barış yanlısı güçleri ve böylesi bir maceranın bedelini kendi kanıyla ödeyecek olan Türkiye işçi sınıfı için asla söyleyemeyiz. Hattâ, Türkiye'deki ilerici yazılı ve sanal basının sayfalarında, Türkiye ve Türkiye işçi sınıfı ve halkları açısından çok önemli sonuçlar doğurmaya aday olan bu sözünü ettiğim gelişmeler hakkında pek fazla bir haber, yorum ve tartışmaya rastlamak bile neredeyse olanaksız. Bu duyarsızlığın tipik bir örneği, savaskarsitlari.org sitesi. Savaş karşıtı olup olmadığı tartışmaya açık olan bu sitenin Gündem sayfasında yer alan haber/ köşe yazısı başlıklarına göz atan biri, sayfaya vicdani red gibi görece az önemli bir konunun damgasını vurduğunu

görebilecektir. Bu sayfada İran ile ilgili herhangi bir şey yok; Suriye'yle ilgili tek materyal ise, bugünlerde gene savaş kışkırtıcılığına soyunmuş bulunan Cengiz Çandar'ın 18 Kasım tarih ve "Suriye'ye dair 'sevimsiz' gerçekler" başlıklı köşe yazısı. Bu sayfada bunların yanısıra Şahin Alpay ile Mehmet Altan gibi "Batı-hayranı" iki liberal-gericinin savaş karşıtlığıyla ilgili olmayan köşe yazıları bulunuyor.

»

» »

»

» » Demek oluyor ki, Suriye ve İran halklarının yanısıra saldırganlığa hedef olmamış ülke halklarının, hattâ ekonomik bunalımla boğuşan ve faşizmin ayak seslerinin duyulmaya başlandığı gelişmiş kapitalist ülkelerin halklarının da aynı acıları yaşamasını istemiyorsak harekete geçmek zorundayız. Sadece ilerici, demokrat ve barış yanlısı güçler değil, tüm vicdan sahibi insanlar, Suriye'nin ve İran'ın da ikinci bir Irak, Afganistan, Libya, Somali vb. olmaması için seslerini yükseltmek ve eyleme geçmekle yükümlüler. Yükümlüler; çünkü insanın kendisine düşman olan kapitalist-emperyalist sistem yıkılmadığı takdirde bu sistem insanlığı yıkacak, onu hem maddî ve hem de manevî bir yokoluşa sürükleyecektir.

»

» »

»

» »

»

» » Olasılıklar ve sonuç

»

» »

»

» » 2001'den bu yana Ortadoğu, Orta Asya ve Kuzey Afrika'da giriştiği askerî saldırılardan, bazı taktiksel kazançlara rağmen esas olarak siyasal ve askerî yenilgiler tadararak çıkan ve "yenilmez hiper devlet" aylasını çoktan yitiren ABD'nin ve onu kışkırtan İsrail'in; Afganistan ve Irak'a göre çok daha büyük ve güçlü ve savaşa çok daha hazırlıklı bir İran'ı tehdit etmeleri ilk bakışta son derece mantıksız gözüküyor. Dolayısıyla bütün bu kılıç şakırdatmalar İran rejimini korkutup teslim almayı amaçlayan ve yıllardır sergilenmekte olan bir psikolojik savaşın öğeleri olabilir. Ama tersi de olanaklı: Washington ve Telaviv pekâlâ; Kaddafi rejiminin çöktüğü, (6) Suriye'deki Baas rejiminin önemli bir -dış destekli- ayaklanmayla karşı karşıya olduğu bugünkü konjonktürde, farklı klikler arasında bir iç iktidar çekişmesinin yaşanmakta olmasından da yararlanarak İran'ı hizaya getirmeyi ve teslim almayı tasarlıyor ve bir askerî operasyonun Tahran rejiminin çöküşünü hızlandıracağını düşünüyor olabilirler. (7)

»

» »

»

” ” İran’ı hedef alacak bir hava-deniz saldırısında emperyalist-Siyonist saldırganlar, elbette kısa erimde bu ÷lkeye ağır zararlar verebilecek, onbinlerce, belki de yüzbinlerce insanın canına kıyabilecek, bu ÷lkenin askerî ve nükleer tesislerinin bir bölümünü ve altyapısının önemli bir bölümünü tahrip edebileceklerdir. (Hemen hemen hiçbir ciddi askerî uzman ABD ve ortaklarının –en azından ilk aşamada– İran’a kara birlikleri göndermesini öngörmüyor.) Ancak bu maceranın, orta ve uzak erimde gerek ABD’nin ve gerekse İsrail’in “güvenlik” çıkarları açısından olumsuz sonuçlar vereceği; her iki devletin de yaşadığı siyasal-ekonomik krizin daha da derinleşmesine ve onların daha fazla izole olmalarına ve onların İran ve bağlaşıklarının girişecekleri asimetrik savaşa bağlı olarak askerî alanda da ciddi kayıplar vermelerine yol açacağı ve ABD’nin çöküş sürecini daha da hızlandıracacağı kesindir. Ne var ki bunun böyle olması, ABD-İsrail-Britanya şer ekseninin yeni bir savaşa girişmeyeceği anlamına gelmez. Tarihsel deneyim burjuvazinin ve emperyalizmin her zaman, hattâ çoğu zaman rasyonel kararlar vermediğini gösteren örneklerle doludur.

”

” ”

”

” ” Anti-Siyonist Yahudi yazar Uri Avnery geçenlerde kaleme aldığı bir yazısında bu konuda farklı düşündüğünü ortaya koyuyordu; o, İran’a yapılabilecek bir saldırının kamuoyu önünde açıkça ve sansürsüz bir biçimde tartışılmasının tuhaflığına, İran’ın böyle bir saldırı halinde Hürmüz Boğazı’nı kapatarak petrol fiyatlarının hızla tırmanmasını sağlayacağına ve bunun başta krizle boğuşan AB ÷lkeleri gelmek üzere dünya ekonomisi üzerindeki olumsuz etkisine, İran’ın ve bağlaşıklarının misillemesinin İsrail’de ağır kayıplara yol açacağına ve böylesi bir saldırının İslâm dünyasını İsrail’e karşı birleştireceğine vb. işaret ediyor ve “İsrail İran’a saldırmayacaktır. Nokta.” (“Hold Me Back!”/ “Tutun benil”, 7 Kasım 2011) yargısına varıyordu. ABD, İsrail ve ortaklarının en azından 2004’ten bu yana İran’ı tehdit ettikleri ve bir kaç kez bu ÷lkeye karşı kapsamlı bir saldırı gerçekleştirmek üzere oldukları izlenimini yarattıkları, ama bu tehditlerini yaşama geçirmedikleri ya da geçirmedikleri dikkate alındığında bu kez de kılıç şakırdatmakla, bu ÷lkenin ekonomisine ve İran halkının refahına önemli ölçüde zarar veren ekonomik yaptırımları sürdürmek ve genişletmekle, İran içinde çeşitli operasyon, sabotaj ve terör eylemleri yapmakla vb. yetinebilecekleri düşünülebilir.

”

” ”

”

” ” Başını AKP’nin çektiği Türk gericileri, çoktandır ABD-İsrail-NATO kampında yer almış, hattâ bu eksenin İran’ın bölgedeki en önemli bağlaşığı olan Suriye’deki Baas rejimini yıkma çalışmasının baş fedaisi rolüne soyunmuşlardır. Bu konuyu, 6-7 Ekim 2011 ve “Sıfır Sorun Siyasetinin Sonu ya da Bindiğı Dalı Kesmek” başlıklı yazımda ele almıştım. O günlerden bu yana Türk burjuva devleti girmiş olduğu askerî maceracılık ve saldırganlık yolunda tam gaz ilerlemeyi tercih etmiştir. Ama onlar ateşle oynayanın kendi ellerinin de

yanacağını, başkalarının rejimleri ve toprakları üzerinde hesap yapanların, kendi rejimleri ve toprakları üzerinde de hesap yapılmasına tanık olacaklarını er ya da geç göreceklerdir.

”

” ”

”

” ” Önümüzdeki haftalarda ya da aylarda ABD, İsrail ve ortaklarının İran’a doğrudan bir saldırı yapmaması kimseyi gevşetmemeli ve rahatlatmamalıdır. Emperyalist-Siyonist saldırganların bugün bir savaşı göze alamamaları, bir savaş tehlikesinin ortadan kalktığı ya da kalkacağı anlamına gelmez. Sözkonusu devletlerin İran’a karşı aldıkları bütün bu önlemlerin ve girişilen dolaylı saldırıların aslında bir başka çeşit savaş olduğu, “İran kalesi”nin düşürülmesinin bölgedeki başka halkların köleleştirilmesini de kolaylaştıracağı gözden ırak tutulamaz. Demek oluyor ki, dünyadaki tüm ilerici, demokrat ve barış yanlısı güçlerin, İran rejimine ilişkin eleştiri ve suçlamalarını saklı tutmak kaydıyla, neo-faşist şer ekseninin ve onun bağlaşıklık ve uşaklarının kuşatma ve saldırı politikalarını sözle ve eylemle protesto etmeye devam etmeleri ve İran’a yönelik doğrudan bir askerî saldırı halinde bütün güçleriyle emperyalist-Siyonist saldırganların yenilmesi için çalışmaları gerekmektedir.

”

” ”

”

” ”

”

” ” DİPNOTLAR

”

” ” (1) WikiLeaks belgelerine

”

” ”

”

” ” 14-15 Kasım 2011

”

” ” Genişletilmiş versiyon, 20 Kasım 2011

